

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Petra Sedláka a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Kubalou, advokátem se sídlem Josefa Václava Sládka 35, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2012, čj. MSK 58958/2012, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2014, čj. 22 A 103/2012 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Kopřivnice, odbor stavebního řádu, územního plánování a památkové péče, rozhodnutím ze dne 24. 2. 2012, čj. 666/2011/SÚP&64976/2011/Ob, rozhodl o zamítnutí žádosti žalobce o povolení obnovy řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební řád), ve věci odstranění stavby „garáž, bazén a oplocení“, na pozemku parc. č. 359/2 v katastrálním území Drnholec nad Lubinou. Správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce, jelikož nebyla podána ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se žalobce o důvodu obnovy dozvěděl, tzn. nejpozději do 27. 7. 2011.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 25. 6. 2010, čj. MSK 58958/2012 a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který zrušil žalobou napadené rozhodnutí rozsudkem ze dne 10. 4. 2014, čj. 22 A 103/2012 - 35, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o obnovu včas, neboť správní orgán prvního stupně nesprávně naložil s podáním žalobce ze dne 6. 6. 2011, u kterého měl postupovat podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a pokusit se odstranit vady podání, pokud měl za to, že podání nemá předepsané náležitosti. Krajský soud uvedl, že v případě podání, které nemá předepsané náležitosti, má správní orgán pomoci podateli nedostatky odstranit nebo ho má vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu přiměřenou lhůtu. Dále zdůraznil, že žalobce v době podání žádosti ze dne 6. 6. 2011 nebyl zastoupen, správní orgán tak měl žalobci poskytnout odbornou pomoc ve věci odstranění nedostatků podání.

[5] Podle krajského soudu není možné podání, z něhož jasně vyplývá, že žalobce „chce dořešit svoji stížnost“, vyřídit pouze tak, jak to udělal správní orgán I. stupně za situace, kdy žalobce uvedl, že chce dořešit svoji stížnost v souvislosti s rozsudkem soudu o určení právního vztahu k předmětnému, dříve spornému, pozemku, k čemuž doložil aktuální úředně ověřený výpis z katastru nemovitostí dokládající vlastnictví žalobce, a kdy správní orgán věděl, že otázka vlastnictví pozemku byla v řízení řešena jako předběžná otázka a byla důvodem přerušování řízení vedeného před správním orgánem.

[6] Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008 - 49, dospěl k závěru, že nebyl správný postup správního orgánu prvního stupně, který žádost žalobce vyřídl pouze neformálním přípisem, v němž byl žalobce navíc veden zcela mylným poučením správního orgánu obsaženým v tomto přípise, že jedinou jeho možností, jak se domoci odstranění stavby, je v řízení před soudem.

III.

[7] Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatel nejprve shrnul obsah řízení o odstranění stavby, kterého se žádost o povolení obnovy řízení týkala, obsah podání žalobce ze dne 6. 6. 2011 a reakci správního orgánu prvního stupně na toto podání.

[9] Konkrétně stěžovatel vytkl krajskému soudu nesprávné hodnocení závěru správního orgánu prvního stupně, který odkázal žalobce na soudní řízení ve věcech občanskoprávních, neboť, dle stěžovatele, může o oprávněnosti či neoprávněnosti stavby na cizím pozemku z hlediska práva soukromého rozhodnout vždy pouze soud.

[10] Zároveň stěžovatel namítl i nesprávné hodnocení podání žalobce ze dne 6. 6. 2011 po obsahové stránce krajským soudem. V souvislostech navazujících úkonů žalobce stěžovatel uvedl, že z obsahu zápisu ze dne 7. 11. 2011 jednoznačně vyplývá, že žalobce sám nepovažoval své podání ze dne 6. 6. 2011 za žádost o povolení obnovy řízení, ale hodlal ji podat až poté, co se podrobně seznámí s obsahem správního spisu. O tomtéž svědčí i to, že žalobce následně dne 22. 11. 2011 skutečně žádost o obnovu řízení podal. Teprve následně v reakci na výzvu k odstranění vad podání žalobce dne 24. 1. 2012 sdělil, že za žádost o obnovu řízení je nutno považovat již podání ze dne 6. 6. 2011.

[11] Stěžovatel namítl, že podání ze dne 6. 6. 2011 nemohlo být stavebním úřadem a následně stěžovatelem vyhodnoceno jako žádost o obnovu řízení, jehož výsledkem bylo dodatečné povolení stavby na pozemku parc. č. 359/2 v k. ú. Drnholec nad Lubinou. To jednoznačně vyplývá ze skutečnosti, že v době, kdy se žalobce obrátil na správní orgán prvního stupně podáním ze dne 6. 6. 2011, nevěděl o existenci rozhodnutí o dodatečném povolení staveb. O ukončení předmětného řízení se žalobce dozvěděl až ze Sdělení stavebního úřadu ze dne 1. 7. 2012. Tuto skutečnost žalobce nikdy nepopřel. Stěžovatel namítl, že by bylo možno vinit stavební úřady z chybně posouzeného obsahu podání žalobce pouze tehdy, kdyby v něm žalobce rozhodnutí správního orgánu zmiňoval a domáhal se řešení staveb na svém pozemku v souvislosti s tímto rozhodnutím.

[12] Závěrem stěžovatel namítl, že potřebu posuzovat podání podle jeho obsahu nelze dezinterpretovat účelově tak, že podání, jehož obsah je zcela nepochybný, bude následně interpretováno odlišně pouze v důsledku změny procesní situace.

IV.

[13] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel zopakoval svoji předchozí argumentaci. Podle žalobce je stěžovatelovo hodnocení jeho vyjádření do protokolu ze dne 7. 11. 2011 mylné a nespravedlivé. K věcné argumentaci odkázal na žalobu podanou u krajského soudu. Zároveň se ohradil proti tvrzené účelovosti označení podání ze dne 6. 6. 2011 jako žádosti o obnovu řízení, neboť čím jiným mohlo být podání žalobce vzhledem k procesnímu stavu správního spisu. Výklad žalovaného popírá principy dobré správy a veřejnou správu jako službu veřejnosti. Rozsudek krajského soudu je podle žalobce přílehlavý a spravedlivý.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Z obsahu spisů vyplynulo, že řízení, které v konečném důsledku vedlo k vydání rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice ze dne 19. 10. 2009, čj. 7778/2005/SÚP&58825/2009/Ob, kterým byly dodatečně povoleny stavby garáž, bazén a oplocení na pozemcích parc. č. 359/2 a 591/2 v katastrálním území Drnholec nad Lubinou, bylo zahájeno z podnětu žalobce ze dne 26. 9. 2005. Správní orgány prvního i druhého

stupně jednaly se žalobcem jako s účastníkem řízení až do 14. 9. 2009, kdy Městský úřad Kopřivnice vydal oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby (čj. 7778/2005/SÚP&49946/2009/Ob). Správní orgán prvního stupně přestal s žalobcem jednat jako s účastníkem poté, co mu byl předložen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 2. 2009, čj. 42 Co 38/2009 - 64, kterým bylo rozhodnuto o tom, že výlučným vlastníkem pozemku parc. č. 359/2 – ostatní plocha – ostatní komunikace, v katastrálním území Drnholec nad Lubinou je Česká republika. Z celého dvousvazkového správního spisu nebyly žalobci doručeny pouze dvě listiny, a to oznámení Městského úřadu Kopřivnice o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 14. 9. 2009, čj. 7778/2005/SÚP&49946/2009/Ob, a rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice ze dne 19. 10. 2009, čj. 7778/2005/SÚP&58825/2009/Ob, o dodatečném povolení staveb.

[17] Dne 7. 6. 2011 přijal Městský úřad Kopřivnice podání žalobce ze dne 6. 6. 2011, ve kterém žalobce žádal, vzhledem k rozsudku soudu o určení právního vztahu k pozemku parc. č. 359/2 v katastrálním území Drnholec nad Lubinou ze dne 22. 3. 2011, o dořešení své stížnosti o černé stavbě garáže pana Z. na jeho pozemku.

[18] Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008 ve věci sp. zn. 26 Cdo 3589/2007 dospěl k jasnému závěru ohledně povahy rozsudků o určení, zda určitý právní vztah existuje. Podle uvedeného rozhodnutí rozsudek o určení, že existuje určitý právní vztah nebo právo, lze jednoznačně pokládat za rozhodnutí deklaratorní. Hmotné subjektivní právo, jehož existence byla takovým rozsudkem deklarována, tu proto existovalo již v době před vydáním rozsudku. Proto den právní moci rozsudku, kterým bylo určeno, že účastník řízení je vlastníkem předmětného domu, nelze považovat za okamžik, kdy účastník řízení nabyl vlastnické právo k domu.

[19] Podáním ze dne 6. 6. 2011 žalobce zřetelně poukázal na skutečnost, že soudu rozhodl o určení právního vztahu – existenci vlastnického práva, k pozemku parc. č. 359/2 v katastrálním území Drnholec nad Lubinou. S ohledem na uvedenou judikaturu Nejvyššího soudu mohl mít rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 22. 3. 2011, čj. 13 C 182/2008 - 125, zásadní vliv na řízení ve věci odstranění staveb na pozemku parc. č. 359/2 a 591/2 v katastrálním území Drnholec nad Lubinou, resp. na jejich dodatečné povolení. Odkazem na uvedený rozsudek v žalobcem předloženém listu vlastnictví žalobce jasně deklaroval svoje vlastnické právo k pozemku, které mu (s ohledem na deklaratorní povahu rozsudku o určení právního vztahu) svědčilo již od právní skutečnosti, se kterou byl vznik jeho vlastnického práva spojen.

[20] Z odpovědi Městského úřadu Kopřivnice ze dne 1. 7. 2012, čj. 373/2011/SÚP&29655/2011/Ob, není vůbec patrné, jaký charakter správní orgán podání žalobce přisoudil a jaký význam uvedenému rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně správní orgán prvního stupně přiznal. Z odpovědi v podstatě vyplývá, že pro správní orgán je zásadní právní stav v době jeho rozhodnutí a jakékoliv následné změny nechť řeší žalobce soudní cestou.

[21] Podle § 37 odst. 2 správního řádu musí být z podání patrné: a) kdo je činí, b) které věci se týká, c) co se navrhuje, d) kterému správnímu orgánu je určeno, e) další náležitosti, které stanoví zákon, a f) podpis osoby, která je činí.

[22] Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

[23] Ve vztahu k § 37 odst. 2 správního řádu je z podání žalobce ze dne 6. 6. 2011 bez dalšího zřejmé, kdo jej podává (*splněna podmínka sub. A, F*), což je zároveň osoba, která iniciovala řízení o odstranění staveb na pozemku parc. č. 359/2 a 591/2 v katastrálním území Drnholec nad Lubinou. Dále je zřejmé, že toto podání je zamýšleno jako úkon žalobce v uvedeném řízení, a to dokonce ke konkrétnímu úkonu stavebního úřadu, což je patrné z uvedeného čj. 7778/2005/SÚP&15610/2009/Ob, pod kterým je ve správním spise založeno usnesení Městského úřadu Kopřivnice o přerušení řízení ve věci odstranění staveb (*splněna podmínka sub. B*). Podání žalobce je jasně adresováno Městskému úřadu Kopřivnice, stavebnímu úřadu, který předmětné řízení vedl (*splněna podmínka sub. D*). Je zřejmé i to, že k tomuto úkonu žalobce přistoupil v důsledku změny určeného vlastnictví k pozemku parc. č. 359/2 v katastrálním území Drnholec nad Lubinou, což byla podstatná skutečnost pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení předmětných staveb (*významné pro splnění podmínky sub E*). Zároveň ale není najisto postaveno, čeho se žalobce konkrétně tímto úkonem domáhá, neboť formulace „*žádám dořešení mé stížnosti*“ není dostatečně určitá. Není z ní patrné, zda se jedná o mimořádný opravný prostředek, nebo zda se žalobce pokouší do řízení opětovně uplatnit svá práva jako účastník řízení a zpochybňuje tedy právní moc rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, nebo zda proti tomuto rozhodnutí podává odvolání (*nedostatečné splnění podmínky sub C*).

[24] Za této situace, aniž by stavební úřad za použití § 37 odst. 3 správního řádu odstranil vady – neurčitost podání v tom, co žalobce navrhoval, přisoudil podání žalobce blíže neurčený a nevyjádřený procesní význam, zhodnotil bez bližšího následného zdůvodnění možnost žalobce v řízení o odstranění stavby procesně jednat a odkázal ho na řešení věci soudní cestou. Správní úřad prvního stupně jednal tak, jakoby žalobce v dané době neměl žádný procesní nástroj, kterým by mohl opětovně uplatnit svá práva jako účastník řízení ve věci odstranění předmětných staveb a pod který by se dalo podání žalobce podřadit. Neposkytl žalobci žádný prostor pro bližší konkretizaci jeho procesního podání ve věci a věc neformálně vyřídil odkazem na řízení před soudem.

[25] Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že stavební úřad byl povinen odstraňovat vady podání žalobce ze dne 6. 6. 2011. Bez odstranění vad tohoto podání nelze následně usuzovat, zda toto podání bylo, nebylo, mohlo nebo nemohlo být žádostí o obnovu řízení nebo jiným procesním postupem žalobce. Shodně jako krajský soud považuje i Nejvyšší správní soud za přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008 - 49, ze kterého vyplývá zřetelná povinnost správních orgánů spolupracovat s adresáty veřejných subjektivních práv a povinností v oblasti veřejné správy a v případech podání vzbuzující právní nejasnost z pohledu správního orgánu „*vyzvat žadatele k upřesnění obsahu žádosti a vysvětlit mu, proč je upřesnění nezbytné. Platí totiž zásada, že podání je nutno vždy posuzovat podle jeho skutečného obsahu (k čemu směřuje), nikoliv formálního označení (§ 19 odst. 2 starého správního řádu, § 37 odst. 1 nového správního řádu)*.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, čj. 1 As 30/2008 - 49). Aktuálně Ústavní soud zdůraznil obdobnou povinnost i ve vztahu

k soudům, když v nálezu ze dne 23. 10. 2014 ve věci sp. zn. I. ÚS 3106/13 uvedl, že „nepochybňuje závěr Nejvyššího soudu, že takové vyjádření nelze považovat za srozumitelné, určité a nepochybné podání dovolání, a to ani blanketního. Zároveň ovšem Ústavní soud akcentuje, že formulace ve stěžovatelském podání umožňovala i takový výklad, že jím stěžovatelka mínila uplatnit nejen žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů, ale i samotné dovolání. Jednalo se tedy o neurčité podání, z něhož nebylo zřejmé, co přesně - co všechno - stěžovatelka navrhuje. Při řešení takového neurčitého podání obecnými soudy (obvodním soudem) se tudíž nabízel postup ve smyslu § 43 odst. 1 občanského soudního řádu, tj. vyzvání stěžovatelky k odstranění neurčitostí jejího podání, konkrétně k upřesnění, čeho (všeho) se domáhá. Nejvyšší soud [byl] při posuzování stěžovatelského dovolání povinen postupovat tak, aby bylo v maximální možné míře uplatněno její právo na přístup k soudu coby elementární součást práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 Listiny. Z uvedeného ustanovení a též z čl. 4 a čl. 90 Ústavy České republiky, zakotvujících základní poslání obecných soudů, jímž je ochrana základních práv a svobod, jakož i dalších práv jednotlivců, totiž vyplývá, že v pochybnostech jsou obecné soudy povinny postupovat ve prospěch - in favorem - umožnění přístupu k soudu, a to i k dovolacímu soudu, a tedy ve prospěch uplatnění subjektivních práv jednotlivců.“

[26] Správní orgán musí zjistit skutečnou vůli subjektu jednajícího ve vztahu ke správnímu orgánu (obdobně jako soud) proto, aby řádně vyhodnotil, čeho se jednající domáhá, a aby ve vazbě na toto zjištění řádně v souladu se zákonem reagoval. Povinnost zjistit skutečnou vůli účastníka odpovídá § 37 odst. 1 správního řádu, neboť správní orgán má posoudit podání účastníka podle jeho obsahu.

[27] V případě, že stavební úřad neodstraňoval vady podání žalobce ze dne 6. 6. 2011, tak zatížil řízení procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost následujících rozhodnutí.

[28] Stěžovatel v kasačních námitkách namítal především to, že z následného jednání žalobce v listopadu 2011 vyplynulo, že žádost o obnovu řízení ze dne 6. 6. 2011 nechtěl podat. V případě, že správní orgán prvního stupně na počátku neodstranil vady podání žalobce, tak se argumentace žalobce i argumentace žalovaného mohou jevit obdobně účelové. Postup stavebního úřadu je od počátku zatížen procesním pochybením, které mělo pro následné uplatnění práv žalobce fatální následky. Nelze se proto divit, že žalobce odkazoval na podání ze dne 6. 6. 2011 jako na žádost o obnovu řízení. Veškeré úkony, které ze strany žalobce následovaly v listopadu 2011, byly důsledkem procesně nesprávného vyřízení podání ze dne 6. 6. 2011 správním orgánem prvního stupně.

[29] Skutečnost, že by snad žalobce nepovažoval své podání ze dne 6. 6. 2011 za žádost o povolení obnovy řízení, není významná. Žalobce učinil ve věci procesní úkon, kterým vyjádřil svoji vůli opětovně uplatnit svá práva jako účastník řízení, a bylo na správním orgánu prvního stupně, aby vyhodnotil tento procesní úkon po obsahové stránce a v souladu se zásadou dobré správy pomohl žalobci řádně uplatnit jeho práva. Pokud nebyla vůle žalobce podle správního orgánu prvního stupně zřejmá, měl poskytnout žalobci prostor pro konkretizaci podání.

[30] Nejvyšší správní soud dospěl ke shodnému závěru jako krajský soud, že se v případě podání žalobce ze dne 6. 6. 2011 jednalo o nejasné podání a správní orgán prvního stupně se měl pokusit odstranit nejasnost tohoto podání.

[31] V posuzované věci je ale zásadním pochybením správních orgánů chybné posouzení důsledků podání žalobce ze dne 6. 6. 2011 a rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 22. 3. 2011, čj. 13 C 182/2008 - 125, na celé řízení o odstranění staveb.

[32] Jak již soud uvedl výše, rozsudek ve věci určení vlastnictví není konstitutivní, ale pouze deklaruje, že určitá osoba je vlastníkem, a to od okamžiku, kdy nastala skutečnost, se kterou právo spojuje převod nebo přechod práva. Rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 22. 3. 2011, čj. 13 C 182/2008 - 125, deklaroval, že žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. 359/2 – ostatní plocha – ostatní komunikace, v katastrálním území Drnholec nad Lubinou. Žalobce nabyl vlastnické právo na základě smlouvy uzavřené dne 15. 2. 1993 mezi ním jako kupujícím a paní Ž. P. jako prodávající. Žalobce byl tedy vlastníkem předmětného pozemku od roku 1993, byl vlastníkem předmětného pozemku v roce 2011, kdy se obracel se svým podáním na správní úřad prvního stupně a zejména byl vlastníkem po celou dobu řízení ve věci odstranění stavby a následně i během řízení o dodatečném povolení stavby.

[33] Jako vlastník pozemku, na kterém se nacházely stavby, o jejichž odstranění mělo být v řízení rozhodnuto, byl žalobce účastníkem řízení ve smyslu § 97 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Ze správního spisu jasně vyplývá, že žalobci jako účastníku řízení nebylo doručeno oznámení Městského úřadu Kopřivnice o zahájení řízení o odstranění stavby ze dne 14. 9. 2009, čj. 7778/2005/SÚP&49946/2009/Ob, a rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice ze dne 19. 10. 2009, čj. 7778/2005/SÚP&58825/2009/Ob, o dodatečném povolení staveb.

[34] Ze spisů nevyplývá, že by správní orgány na změnu účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby ve vazbě na rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně jakkoliv reagovaly.

[35] Ze spisů soud zjistil, že správní orgán prvního stupně zahájil řízení o odstranění stavby z úřední moci oznámením ze dne 23. 3. 2006, čj. 18972/2005/Ob o zahájení řízení podle § 18 odst. 3 správního řádu z roku 1967. Předcházející úkony stavebního úřady nebyly úkony v řízení o odstranění stavby. Stavební úřad vedl a dokončil řízení podle správního řádu z roku 2004, který vstoupil v účinnost dne 1. 1. 2006, což má vliv na postavení žalobce jako účastníka řízení.

[36] Žalobce podáním ze dne 6. 6. 2011 učinil úkon ve vztahu k řízení o odstranění stavby, o kterém měl správní orgán prvního stupně za to, že je pravomocně skončeno. Nicméně ze správního spisu jasně vyplývá, že konečné rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice ze dne 19. 10. 2009, čj. 7778/2005/SÚP&58825/2009/Ob, o dodatečném povolení staveb, nebylo žalobci doručeno. U správního orgánu prvního stupně byla uplatněna skutečnost, která může mít dopad na právní moc uvedeného rozhodnutí a na možnost žalobce napadnout toto rozhodnutí odvoláním.

[37] Bude na žalovaném, aby v dalším řízení posoudil postavení žalobce jako účastníka řízení ve smyslu § 27 správního řádu z roku 2004 a ve vazbě na to posoudil podání žalobce ze dne 6. 6. 2011 podle § 83 a 84 správního řádu z roku 2004. V případě, že dospěje žalovaný k závěru, že se v případě podání žalobce ze dne 6. 6. 2011 jedná o opožděné odvolání, u kterého nelze prominout zmeškání lhůty, posoudí žalovaný podání žalobce ze dne 6. 6. 2011 podle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004. V opačném případě bude postupovat podle § 92 odst. 2 správního řádu z roku 2004.

[38] Vzhledem k tomu, že podstata žalobních námitek směřovala k posouzení charakteru podání ze dne 6. 6. 2011 jako nejasného podání, rozhodl krajský soud nakonec v souladu se zákonem, jestliže žalobou napadené rozhodnutí zrušil. Nejvyšší správní soud ovšem musí ve světle své dosavadní judikatury zvážit, zda má výrok krajského soudu, byť je sám o sobě v souladu se zákonem, za daných okolností dostatečnou oporu v jeho odůvodnění.

[39] V usnesení ze dne 14. 4. 2009, čj. 8 Afs 15/2007 - 75, publikovaném pod č. 1865/2009 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu při řešení do určité míry obdobného problému, který se ovšem týkal zrušujícího rozsudku krajského soudu přezkoumávaného ke kasační stížnosti žalovaného, konstatoval: „*Soudní řád správní upravuje soubor procesních nástrojů, mezi nimiž klíčovými jsou žaloba a kasační stížnost. Je na účastnících soudního řízení, zda a jaké prostředky použijí, nicméně činí tak proto, aby dosáhli ochrany svých práv. Soudům v nich předkládají argumenty k vedenému sporu o právo, dokud k tomu mají procesní prostor, a logicky očekávají odpověď v soudním rozhodnutí. Soudní řízení tvoří jediný celek. Z toho plyne, že v případech, kdy o věci rozhoduje nejen krajský soud, ale posléze i Nejvyšší správní soud, je rovněž nutno vyslovené právní názory v obou rozhodnutích vnímat jako komplex. Závažný právní názor soudu je tedy spojením závěrů vyslovených krajským soudem spolu s reakcí na argumenty kasační stížnosti, případně závěry činěné z moci úřední, které uvede ve svém rozhodnutí Nejvyšší správní soud, bez ohledu na to, zda jde o výrok kasační, zamítavý či odmítavý. ...Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k rozhodujícím skutečnostem vždy uváží, zda důvody, na nichž stojí zrušující rozsudek krajského soudu, jsou dostatečným podkladem pro daný výrok a zda převažují nad důvody, které neobstály. Míra této opory výroku pak je rozhodující pro úvahu Nejvyššího správního soudu, zda lze kasační stížnost zamítnout a část důvodů pro zrušení správního rozhodnutí nahradit důvody vlastními, či zda je třeba zrušující rozsudek krajského soudu zrušit a zavázat jej, aby nové rozhodnutí opřel o důvody jiné.*“

[40] V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek krajského soudu z celkového hlediska ob stojí. Krajský soud se zabýval charakterem podání žalobce ze dne 6. 6. 2011 a u tohoto podání dospěl ke správným závěrům, že postup správních orgánů při nakládání s tím to podáním nebyl v souladu se zákonem. Nicméně krajský soud se ve svém rozhodnutí nezabýval postavením žalobce jako účastníka řízení, což je ve vztahu k hodnocení charakteru podání ze dne 6. 6. 2011 velmi významné. Nejvyšší správní soud proto doplnil v tomto smyslu rozsudek krajského soudu.

[41] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[42] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. dubna 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Kubalou, advokátem se sídlem Josefa Václava Sládka 35, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2012, čj. MSK 58958/2012, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2014, čj. 22 A 103/2012 – 35,

t a k t o :

Výrok II. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, čj. 8 As 84/2014 - 40, **s e o p r a v u j e** tak, že správně zní:

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady soudního řízení ve výši 4114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Kubaly.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 9. 4. 2015, čj. 8 As 84/2014 - 40, Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2014, čj. 22 A 103/2012 – 35.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení.

V písemném vyhotovení rozsudku došlo ke zjevné nesprávnosti spočívající v záměně procesního postavení účastníků při písemném vyhotovení rozhodnutí. Proto bylo třeba vzniklou chybu výrokové části opravit.

Nejvyšší správní soud proto opravil výrok II. rozsudku ve shora uvedeném znění. Žalobci náleží náhrada nákladů řízení za jeden úkon právní služby, vč. paušální náhrady nákladů [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a DPH ve výši 21%.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. května 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu